

עצם העניין

שי כרם

עצם העניין. מדור חדש. נועד לציירים בגיל (ומותר לציירים ברוחם). אם יש לך מזה לתרום, להציע, להגיד, להלל, לשבח ולשאל — כתוב ל: **עצם העניין, העולם הזה, ת"ד 136, תל-אביב**. בכל שבוע יוגרל תקליט חדש לגמרי בין המשתתפים מיוזמתם במדור.

תקליטים

סי היימן

בימים אלה מסיימת סי היימן את ההקלטות לתקליטה הראשון. סי היא נקודת-אור ברוק הישראלי הדליל והחשוך. המוסיקה שלה רחוקה מהמוסיקה של אביה, נחום היימן, מרחק רב.

סי היימן

אולי כמרחק שבין שני הדורות. אין שמץ של רמיון בין שירי ארץ-ישראל של אביה לבין הרוק החזק של סי. סי על עצמה: "אני אוהבת לשמוע את שלום חנוך, פיטר גבריאל, לו ריד ואליסון מייט. מאז שהשתתפתי בסרט שוברים לא הקלטתי. חיפשתי כיוון חדש ומצאתי. במקום להיכנס ישר ל'אולפן ההקלטות, ניגנתי עם להקה מ-

כימה חופשית

מילא אני — אבל הוא?

אני לא רוצה לחתום בשמי המלא. הדברים שכתובים בתעודה המצורפת, לא מחמאים לי. נכון, אני לא תלמיד טוב. אני מעדיף כדורסל ובחורות על כימה וביולוגיה. לדעתי זה דבר לגיטימי בחלט. השאלה היא אם לגיטימי הדבר, שמורה מתנן יכתוב לי בתעודה דברי-בקורת עם שגיאות-כתיב (להעלות" כיתה במקום "לעלות"). לצד השגיאה, מתנוססת בגאון חתימת מנהל בית-הספר. ממורים כאלה רר צים שאלמד? אה? ועל זה אמר חכם אחד: אוי לו לדור שאלה הם מתנכיה (החכם שאמר את הדברים הנ"ל זה אני, בחיבור, אנכי, יש לי ציון טוב), "חכם", רמת-אגן.

פרובוקציה

מבין את האנטישמים

בשבוע שעבר התגלגל לידי ספר ושמו חד וחלק. זה לא ספר-פירסומת לסכינר-גילוח. בספר מוסבר מה הוא מכיל: "אוצר-הידורים, דיברייבדיחה ופרפראות משל גדולי ישראל והעם". גדולים, במיקרה רנן, הם רבני-ישראל. צר לי, אבל אחרי עיון בספר, התחזקה אצלי ההרגשה, שהיתה מוד-חקת במודו זמן רב. עכשיו אני מוכן לאמר אותה כרישגלי: אני מבין את האנטישמים. (מכין את השינאה, אך כפירוש לא את מעשיהם.)

הנה סיפור-לרוגמה מהספר הנ"ל. הוא מופיע בפרק הנקרא "מבין הגויים" (הפסוק השלם הוא "אתה בחרתנו מבין הגויים. אהבת אותנו ורצית בנו"). כותרת-מישנה לפרק: "המבריל בין קודש לחול. ובין ישראל לעמים" (מי הקודש ומי החול לא צריך לנחש). הסיפור הולך ככה: "גוי שיכור ניגש לבית-מזיגה, וביקש כוס-יין. תוך כדי מזיגת היין, הציץ הגוי במוכת, והכיר בה, שבת-ישראל היא. הריס כוס ואמר בהיתול: לחיים. לאה! אתה טועה, השיבה לו המזוגת. לא לאה, כי אם רחל היא זו שהישקתה את הגמלים". סיפורים כגון זה מופיעים בספר פעמים רבות. העיקרון שלהם פשוט: הגוי, שרוב מוצמד לו תיאור כ"כומר ידוע" או "שונאי-ישראל מוכ"ק", אומר מישפט מעליב כלפי היהודי והיהודי עונה לו בחוכמה ובי שנינות.

הנה רוגמה נוספת: "כומר ידוע ורבי יהנתן אייבישיץ ישבו משני עברי השולחן. הכומר אמר לו: מה מבריל בין כלב ליהודי? ורבי יהנתן ענה לו: השולחן".

אם נוסף לבדיחות הנ"ל את המי סורת היהודית המתייחסת לגוי בזלזול, האומרת בין השאר שמיצוות השבת-אבידה חלה על יהודי בלבד (לגוי לא צריך להחזיר), בתפילה אומרים מדריוס "ברוך שלא עשנו כנוי-ארצות", ואחד מיסודות המסורת היהודית הוא: אגחנו עם נבחר, עם סגולה, הטובים מכל העמים. נוסף לכך את התבדלות היהודים בכל הדורות, שהיתה (לפחות לפי המסורת) התבדלות מתנשאת, ואם חושבים על כל הגורמים הנ"ל יחדיו, אין מנוס מהמסקנה שלשינאת היהודים תרמו לאימפעט היהודים עצמם.

יודסי ניר, חיפה הגדולות של העשור. אחרי כל אלה, מה נשאר לאמר על התקליט? רק להסכים עם הדברים. לספר שהוא יצא בהרפתה ישראלית (הד-ארצי) ושהוא מונח על המרפס בתנויות-התקליטים. זהו.

קומית במועדונים, ורק אחרי שנה, כש הלהקה ואני התגבשנו, נכנסנו לאולפן להקלטות".
את המילים והלחנים לתקליט היא כתבה בעצמה (חוץ משיר אחד) ואם נשפוט לפי השירים שכבר יצאו לרדיו, סי תפוס לעצמה מקום בשורה הראשונה של יוצרי-הרוק בארץ.

תום כפי ושוברי הלבבות: LET ME UP

תקליט רוק מצויין. ממיטב הרוק האמריקאי. השפעתו של בוב דילן, שאיתו עבר תום פטי בשנים האחרונות, ניכרת בתקליט. דילן גם כתב שיר לתקליט, את השאר כתב פטי. התמלילים מספ-רים על פועלים פשוטים ואנשים קשי-ים. (ברומה קצת לספרינגסטין.) תום פטי על השירים: "אני רואה את עצמי עדיין כבן מעמדה-השוליים, יותר מכל מעמד אחר. זה תבוע בתוכי עמוק מדי מכדי להשתנות. למרות שאני רחוק משם מיליוני מילין בסיגנון-חיי העכשווי, תמיד אודה איתם, משום ש-זו הדרך שבה גרלתי וחונכתי". התקליט, שיצא בהוצאת הד-ארצי, הוא חובה למי שמתכוון ללכת להר-פעת של פטי, שתיערך בקרוב בארץ. גם למי שלא יילך.

אניטה ביקר-דאכצד

אניטה בייקר היא יותר מתגלית מבטיחה. היא אמנית נדירה, בעלת כיר-

אניטה בייקר

שרון בשל ומפותח? נכתב בעיתון פיל. היא פוסעת בצעדיה-ענק של ברב"רה סטרייטסנד, "הוסיף דיילי ניוז". קר"לה העשיר והמקורי הוא אחד הצלילים הרעננים שהופיעו בעולם הרוק בשנים האחרונות, נידב ניוז-וויק, וגם ניו-יורק טיימס לא נשאר חייב: "העלמה בייקר היא אחת מזמרות-הנשמה/פופ-

הופעות

כדאי לחזות: סמנטה

הרוגמית-זמרת-אלילת-זמין סמנטה מגיעה לארץ לשתי הופעות בסניר-מה.

על סמנטה עתירת-המימדים אומרים שהיא בולטת בשתי יתרונות בול-טים: השמאלי והימני. היה גם מי שה ציע לקרוא לה סמנטה-החזה (ולא על-שם עופרה).

על בימת-הסינרמה היא תשיר, בין השאר, את להיטה הגדול גע בי. לא יחסרו לכך מתנרכים.

ברד-יכלל כותבים על זמרים "שוה לשמוע", אצל סמנטה צריך לאמר: "שוה לראות".

ההופעות יתקיימו ב-8 וב-9 ביולי.

ארץ טרופית משגעת

אחרי הגל הספרדי, הגל היווני, והגל הצועני, היתה זו אך שאלה של זמן מתי יחזור הגל הבראזילי. מתי כספי מחזיר אותו, ובגרול.

בהתחלה קראו לתוכנית שלו "ארץ טרופית יפה מאוד". אחר-כך שינו את

מתי כספי

זה נועד זה?

עשרות פעמים ביום אתם שומעים כוראי את המישפט "הנוער של היום זה לא הנוער של פעם". שומעים את זה מהמורה, שהתעצבו על הכיתה המפ-ריעה; מהקשישה באוטובוס, שלא קמו לפנות לה מקום; מההורים, המתווכחים על ה"מיכנסים הנוראים האלה", ועוד ועוד. המישפט הזה נאמר בדרך כלל בנימה של ייאוש, כעס והתמרמרות. טיעוני-הנגר, שמנסים להעלות: גם על לדרייה-פרחים ריכרו כן, גם דור-האספרסו לא בדיוק ספג מחמאות מהוקנים, ואפילו החלוצים הראשונים, שכברו את הארץ, שכרחו מבית-ההורים לארץ לאזרועה, היו להוריהם הנוער הכי נורא שיכול להיות.

הטיעונים הללו נקטעים באכזריות כ"הנוער של היום...".

בקולנוע חן מוצג עתה סרט חדש: אני והחברה. הסרט מספר על חבר-רתינערים בשנות ה-50. אתם חושבים שיש הברל ביניהם לבין הנוער של היום? שום דבר. חוץ מכמה סממנים חיצוניים, אין שום הברל.

אופנה

החתיך והסיכה

לפני שאתן פוצחות בקריאות-התי-להבות על החתיך שכתמונה, תורידו לרגע את המבטים, ותסתכלו למטה מצד ימין.

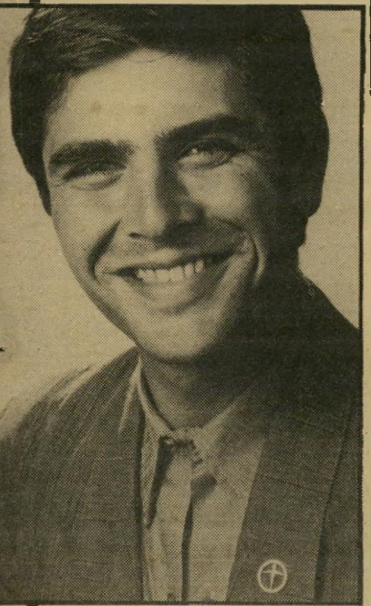
רואות? הסיכה שהוא מרגמן היא מרליית-כסף מיוחרת, שעוצבה עליידי בית-האופנה טיפאני בניו-יורק לחבי רת מנפאואר. (מתוכנת תעסוקה). אפי שר לענוד את הסיכה כסיכה לרש (גבי רים) או כענק לצוואר (גשים). טוב, עכשיו נעבור אל מי שעונד את הסיכה. ערו גורן הוא בן 24. מזה שלוש שנים הוא עובד כצלם-אופנה. ולאור הנתונים החיצוניים שלו, הוא החליט לעבור לצד השני של המצלמה ולשמש כרוגמצי-צלום. הרווח כולו שלכן.

סמנטה

השם ל"ארץ טרופית משגעת", והס כירו את זה: כדאי שלא יתבלבלו ויח-שבו שזו אותה ההופעה של פעם. שנק ראה "ארץ טרופית יפה". כך או כך, מתי כספי, בליווי רקר-נ'ות מבראזיל (יש מה לראות) זמרים מלווים ונגנים מעולים (יש גם מה לש-מוע), מופיע בחגיגה אמיתית. לעיין ולאוזן. אגב: חיוך ממנו לא תזכו לראות גם בהופעה זו. יום חמישי, ה-9 ביולי, תיאטרון ירושלים.

נושאי-השיחה זהים (בנות, מין, סרטים), השאיפות והרצונות הם כמו אלה של היום (כסף, פירסום). הקללות אינן שונות במאום (על כל קללה מחזירים, אמא שלך, ובעברית מדוברת אמא'שר). אפילו בכגרים אין הברל גדול: ג'ינס וחולצת-טריקו, (החולצות של היום יותר ציבעוניות. אולי.) וגם הבריחות הן אותן הבריחות. רק נושאי-הבדיחה משתנה עם הזמן: "איך יודעים שצרפתי ביקר אצלך בחצר? הפחים ריקים והכלבה בהריון?" מספר שם אחד הנערים. אידיאליים? חוון? עקרונות? יוק? גם שם יש אותן המריכות עם ההר-רים: גם שם מעשנים את הסיגריות הראשונה בסתר, ובקיצור — הנוער של היום הוא בדיוק כמו הנוער של פעם. נראה שגם המקוננים על הנוער יודעים את זה, אבל זו דרכו של עולם. ובעוד כמה שנים, גם אתם תספרו בשיבתו של הנוער של היום, שיהיה אז "של פעם". תראו.

ערן גורן

ח ת י מ ו ת	ה ע ר ו ת ז מ נ א
ה מ ח נ ר	גליל עטפר את השל קמקצוסות:
ה מ נ ה ל	תנץ אפטיקה כיה קיאוליה
בית השר הדכץ	וככילת קסאם, ע'ה יואל עטלות
ה ע י ו נ י ד ח י	ע'תה ע'תה ה. בעצמו קואכ'י
חוקים	אין סכ'ים יואל עטלות כ'תה.
חוקים	חוקים 8 אחרים 3
חוקים	ח' לחדש ש'ט חשמ"
חוקים	ה ע ר ו ת ס ו פ ש נ ח ה ל י מ ו ד י מ
חוקים	ה ת ע ו ד ה ה ש ג י ה